

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **D. R.**
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, 500 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. listopadu 2025, č. j. KUKHK-3/DS/2025-3 RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2025, č. j. KUKHK-3/DS/2025-3 RK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) č.j. MMHK/462712/2025/OP/Mih, sp. zn. SZ MMHK/344382/2025/OP/Mich, ze dne 22. 8. 2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 27. 5. 2025 v 09:22 hod., řídil na silnici č. III/299 7 v obci Skalice, ve směru jízdy Smiřice, osobní motorové vozidlo zn. Škoda Superb, registrační značky 7A5 6834, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/hod. Měřicím zařízením RAMER10 C, výr. č.12/0024, umístěným u domu č.p. 48 (GPS souřadnice: GPS délka 015°51'54.359" E šířka 50°16'39.731" N) byla vozidlu naměřena na příjezdu k měřicímu zařízení (dosah radaru nastaven na 60 m) hlídkou Policie ČR, Oddělení silničního dohledu Hradec Králové, rychlost 85km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km/hod. Tímto svým jednáním měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

2. Za přestupek mu byl podle § 41, § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložen správní trest, pokuta ve výši 4 000 Kč. Současně mu byla podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle § 6 odst. 1 Vyhlášky MV ČR č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, v platném znění, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku, ve výši 2 500 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítal, že žalovaný ignoroval odvolací námitky a nijak je nevypořádal. Žalovaný si vybral selektivně pouze některé odvolací argumenty, které v napadeném rozhodnutí vypořádal, ale veškeré odvolací argumenty ze str. 2 odůvodnění odvolání ignoroval a nevypořádal je nijak, ba dokonce v napadeném rozhodnutí ani nezmnínil jejich existenci. To samo o sobě zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
4. Uvedl, že napadené rozhodnutí neobsahuje informaci, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný je vždy povinen každou z odvolacích námitek vypořádat, a pokud jim nepřisvědčil, tak přezkoumatelným a srozumitelným způsobem v rozhodnutí odůvodnit, z jakého důvodu považuje tyto námitky za liché, mylné anebo vyvrácené.
5. Závěrem navrhl, aby zdejší soud zrušil prvostupňové i napadené rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a dalších podání žalobce

6. Žalovaný nejprve popsal okolnosti spáchání přestupku žalobcem a následně stručně popsal průběh správního řízení.
7. Dále sdělil, že v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že předmětný přestupek byl náležitě zjištěn a zdokumentován. Žalobce byl zastaven, ztotožněn, na místě bylo sepsáno Oznámení přestupku. Totožnost řidiče byla dostatečně zjištěna a tuto skutečnost již nebylo třeba více dokazovat.
8. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající

zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečností. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný vyjádření k žalobě pojal jako opožděné vypořádání odvolací argumentace, kterou nevypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Takto však postupovat a snažit se zhojit žalobou napadenou vadu řízení nelze, jelikož soudní řízení nepředstavuje třetí odvolací instanci a neslouží k opožděnému „dohánění“ dokazování nebo vypořádání odvolání, které správní orgány neprovedly v rámci správního řízení.
10. Uvedl, že žalovaný předkládá argumenty, proč se podle něj žalobce dopustil přestupku, ale ponechal zcela bez reakce samotnou žalobní argumentaci – tedy to, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, což žalovaný nijak nerozporuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu uvádí, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.
13. Dle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 4000 Kč do 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1, 2 nebo 3, písm. b), **písm. f)** bodu 1, 3, 6, 8, 11, 16, 17, 18 nebo 19, písm. h) bodu 1 nebo písm. i) bodu 2 nebo 3.
14. Podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
15. Dle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 22. 8. 2025, žalobci bylo doručeno 1. 9. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16. 9. 2025 včas ve lhůtě 15 dnů blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně následně vyzval dne 17. 9. 2025 usnesením žalobce k doplnění podání, k tomu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů. Usnesení bylo doručeno žalobci 29. 9. 2025, lhůta pro doplnění odvolání proto uplynula 6. 10. 2025. Žalobce doplnil odvolání dne 17. 10. 2025. Dne 24. 11. 2025 rozhodl žalovaný o odvolání napadeným rozhodnutím.
- Za správnost vyhotovení: R. V.

17. Z výše uvedených lhůt je patrné, že žalobce podal doplnění odvolání až po lhůtě, kterou mu stanovil správní orgán I. stupně. Lhůta byla stanovena usnesením dle § 37 odst. 3 a § 39 odst. 1 správního řádu, proto se jedná o lhůtu propadnou (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, sp. zn. 9 As 105/2017). Nicméně v posuzované věci je relevantním, že předmětem přezkumu je řízení o přestupcích. V něm má totiž žalovaný povinnost (na rozdíl od jiných správních řízení) vypořádat se s doplněním odvolání i v případě, že bylo učiněno podáním došlým až po uplynutí stanovené lhůty. Právo obviněného vyjadřovat se k věci a podávat návrhy po celou dobu přestupkového řízení není limitováno. Samotná opožděnost doplnění odvolání tak nezprostita odvolací správní orgán povinnosti se tímto podáním zabývat. Nezbytnou podmínkou vzniku povinnosti žalovaného vypořádat se s obsahem podání odvolatele je jeho doručení žalovanému před tím, než ve věci sám rozhodne. Tato podmínka byla v posuzované věci splněna.
18. Nutno ovšem dodat, že tak k posouzení důvodnosti žalobcova odvolání žalovaný přistoupil, shora uvedenou povinnost neporušil.
19. Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Proto soud posoudil jednotlivé odvolací námitky uvedené v žalobě a jejich vypořádání žalovaným v napadeném rozhodnutí.
20. V souvislosti s tím předesílá, že pokud byl žalobce při podání žaloby veden dojmem, že žalovaný se vypořádával s jeho odvolacími námitkami pouze v těch pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž výslovně uvedl, že se vyjadřuje k námitkám odvolatele, pak tomu tak dle názoru soudu není. Vypořádání odvolání je nutno posuzovat v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný celé řadě odvoláním nastolených otázek věnoval i implicitně, bez toho že by výslovně avizoval, že právě reaguje na tu kterou odvolací námitku.
21. V první odvolací námitce žalobce uvedl, že nebyl proveden žádný důkaz, který prokazoval spáchání přestupku jeho osobou. Naopak je dle žalobce ve spisu fotografie prokazující pravý opak, a sice fotografie jeho osoby, když přišel z budovy za oploceným soukromým pozemkem zdokumentovat příjezd a pohyb příslušníků policie kolem zaparkovaného vozidla v čase kolem 9:30 hod. Navrhl, aby byl do spisového materiálu vložen a jako důkaz proveden originální snímek, tedy v elektronické podobě, včetně jeho metadat, a aby byl ve věci vyslechnut skutečný řidič vozidla. Byť je tato odvolací námitka dosti obecná, její podstata spočívá v žalobcově tvrzení, že jemu vytýkaný přestupek se vůbec nestal, resp. že řidičem vozu byla jiná osoba.
22. Této problematice se žalovaný věnoval v napadeném rozhodnutí na str. 5. Uvedl, že dotčenému vozidlu byla změřena rychlost jízdy, žalobce byl následně zastaven a kontrolován hlídkou policie. Ztotožněn byl na základě občanského průkazu (číslo OP je zaznamenáno v oznámení přestupku ve správním spisu). Žalovaný tak považoval fakt spáchání předmětného přestupku, jakož i totožnost řidiče, za dostatečně zjištěné. Skutečnost, že žalobce řídil vozidlo v době popsání přestupku, tak považoval za nespornou.
23. S tímto závěrem soud souhlasí. Z obsahu správního spisu plyne, že dotčené vozidlo bylo zastaveno hlídkou Policie ČR neprodleně po změření rychlosti a následně byl řidič ztotožněn. Skutek se tak nesporně stal, nesporně také řídila vozidlo, které překročilo nejvyšší dovolenou rychlost, osoba žalobce. To plyne jak z obsahu Úředního záznamu z 9.

6. 2025, tak z Oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti z 27. 5. 2025. Tvrzení žalobce obsažené v této odvolací námitce proto považuje soud za ryze účelové. Žalovaný tak nepochybil ani v tom, že neprovedl žalobcem navržené důkazy, skutkový stav byl zjištěn v úplnosti.
24. Ve druhé odvolací námitce žalobce uvedl, že nebylo nijak prokázáno, že rychlost vozidla byla změřena v obci. Na snímku z měření rychlosti se nenachází žádné markanty, z nichž by vyplývalo, že se jedná o zastavěné území, natož obec. Na snímku se kromě pozemní komunikace nacházejí keře, souvislý lesní porost a v pozadí pole.
25. Této problematice se žalovaný věnoval na str. 5 napadeného rozhodnutí se závěrem, že prvostupňový správní orgán si opatřil dostatečné podklady pro posouzení věci a zjistil tak skutkový stav také v tomto směru přesně a spolehlivě.
26. S důvodností této námitky soud rovněž nemůže souhlasit. Správní spis obsahuje mapy s označením místa měření rychlosti. Z leteckého snímku je zcela patrné, že v daném místě je zeleň. Zástavba je opodál a evidentně se na radarový snímek nevešla. To však není důvod k tomu, aby žalobce nemohl vědět, že projíždí obcí. Žalobce musel projet kolem dopravní značky s nápisem „SKALICE“, která označuje začátek obce. Stejná, ale červeně přeškrtnutá značka pak označuje konec obce a ukončuje platnost předchozí značky. V úseku mezi těmito uvedenými značkami je nejvyšší povolená rychlost v daném místě 50 km/h. Soudu proto není zřejmé, jak mohl žalobce nevědět, že je v obci. Pokud by plnil své povinnosti a sledoval dopravní značení, pak by se nic takového nemohlo stát. Jen proto, že označené území obce probíhá také mezi poli a zelení, nedává řidiči důvod myslet si, že obec již skončila, a na základě toho zvýšit rychlost. Krajský soud tak uzavírá, že z podkladů založených ve správním spise jednoznačně plyne, že žalobce spáchal předmětný přestupek na území obce.
27. Dále žalobce sdělil, že správní orgán neprokázal, že by žalobce věděl, že se dopouští přestupku, čímž nebylo prokázáno ani zavinění, které v sobě obsahuje složku vědění a volní. Otázkou zavinění se žalovaný zabíral na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Se závěry tam obsaženými se krajský soud shoduje, v podrobnostech na ně odkazuje. Dodává toliko s odkazem na shora uvedené, že žalobce jakožto řidič měl povinnost dle § 4 zákona o silničním provozu řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Pokud řidič nesleduje dopravní značení, následkem čehož pak neví, že se nachází v obci, nemůže se vyvinít námitkou, že nevěděl a nemohl vědět, že se dopouští přestupku.
28. V poslední odvolací námitce pak žalobce uvedl, že odůvodnění výše sankce je nepřezkoumatelné, neboť není uvedeno, k čemu konkrétně a jakým způsobem správní orgán přihlížel. K této námitce se žalovaný podrobně vyjádřil na str. 7–8 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech na tuto pasáž odůvodnění soud odkazuje, proti závěrům tam obsaženým nemá výhrad. Ve shodě se žalovaným dodává, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu spáchaný žalobcem se ukládá dle § 125c odst. 5 písm. c) téhož zákona pokuta od 4 000 Kč do 10 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí.
29. Krajský soud závěrem konstatuje, že neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal žádné vady v řízení před orgánem I. stupně ani před žalovaným, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Skutkový stav zjištěný správními orgány odpovídá obsahu správního spisu a správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalovaný je nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. dubna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce